

[Rager.]

ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, som har erklæret i Varde forleden Dag, at det var ikke noget helt godt Forsvar; men dengang vidste han heller ikke endnu, at det var det ærede Medlem Hr. Krag's Ord, jeg havde læst op. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere en lille Smule af, hvad det ærede Medlem Hr. Krag saa rigtigt siger. Det ærede Medlem Hr. Krag siger:

„Imidlertid er det jo klart, at naar Forholdene ændrer sig saa voldsomt, som Tilfældet har været, . . . kan en Ordning ikke holde finansielt . . . , saa maa Udgifterne selvsagt stige. Derfor har de Ret, som siger, at Spørgsmaalet om Understøttelse til arbejdsløse meget vel kunde besvares og løses paa Socialreformens Grund, men det vil selvsagt betyde en ganske overordentlig Byrde for Landets Kommuner, en Byrde, som det store Tal af Kommuner, ikke blot Bykommuner, men ogsaa Landkommuner, vil være ude af Stand til at bære.“

Det er nemlig Sagen, og det er det rigtige, at i Socialreformen er Arbejdsløshedsunderstøttelserne bestemt fastlagt; hver Kasse har bestemt, hvor mange Dage den ordinære Understøttelse varer — den er forskellig for de forskellige Kasser —, derefter træder Fortsættelseskassen i Gang —, man kan sige teoretisk, for saa vidt som en saadan findes, men de findes jo nu overalt —, og Medlemmerne oppebærer Understøttelse af dem i det bestemte Antal Dage, og dernæst er Arbejdsløshedsunderstøttelsen færdig. Men saa maa de Medlemmer, der efter at have opbrugt al denne Understøttelse derefter ikke har mere, efter Socialreformen gaa hen til det sociale Udvalg i Kommunen. Under en stærk Arbejdsløshedsperiode, hvor de lovfæstede Understøttelser bliver opbrugt i stærkere Grad end ellers, er det givet, at flere end ellers melder sig til Socialkontoret, og derigennem paaføres der Kommunerne dels gennem Refusionsordningen, dels ved den direkte Udgift en stor Byrde.

Der kommer her fra Ministerens Side et Forslag om at lette den, og dette Forslag udmærker sig endda ekstra ved, at der fra Arbejdsløhedskassernes Side gives et Tilskud til denne Lettelse. Jeg vil ikke sige, at Arbejdsløhedskasserne derved giver et Tilskud til de Udgifter, som ellers vilde være at afholde af de sociale Udvalg, thi dette er ikke Tilfældet. Der vil naturligvis være Tale om en langt daarligere Stilling for Medlemmerne. Men gennem dette Til-

skud, hvorved Understøttelsen af de Mennesker administrativt bliver under Arbejdsløhedskasserne, aflastes Kommunerne ogsaa.

Og dette Forslag vendes der fra Venstres Side en kold Skulder til, efter at Partiets Formand i Fjor havde klarlagt det naturlige Grundlag for et saadant Forslag, og naar det er ganske givet, at det administrativt og økonomisk vil være fordelagtigt for Kommunerne! Man oplever meget, men vi er forberedt paa endnu mere.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vilde have oplyst de enkelte Kassers Formue. Det kunde det ærede Medlem have læst i Haandbogen, inden han gik herop; dèr staa det, saa den Oplysning kan det ærede Medlem, hvis det skal være, faa, endda inden han faar sin Replik, og saa tage sin Stilling, hvis den influeres deraf. Men de Oplysninger, det ærede Medlem havde Brug for, er maaske ikke Oplysninger, der er alt for lette at fremskaffe, fordi de skal bruges „sagligt“.

Jeg kunde ellers have Lyst til at gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger om Forholdene paa Arbejdsmarkedet. Der raabes saa overordentlig stærkt paa, at denne Regering ikke har kunnet gøre noget for Fremskaffelse af mere Arbejde. Ja, Forholdene er ikke paradisiske, der er endnu overordentlig mange arbejdsløse herhjemme; men det, der er interessant, naar man kritiserer, er at undersøge, hvad der er gjort, og sammenligne det med, hvad der er gjort andre Steder, eller hvilke Resultater der er opnaaet andre Steder.

Maa jeg have Lov til her at nævne følgende. Den gennemsnitlige Arbejdsløshed i Danmark var i 1932 31,7 pCt., i 1933 var den sunket til 28,8 pCt. Vi ved jo, at den er sunket stærkt siden den Tid, men for at kunne gøre det, jeg nu vil: sammenligne med Forholdene i Udlandet; er jeg nødt til at holde mig blot til disse to Tal. Nu nævner jeg nogle Tal paa Arbejdsløshedsprocenter i forskellige andre Lande. Jeg nævner først Tallene for 1932 og saa dem for 1933. Man maa ikke sammenligne Tallene absolut, man maa ikke sammenligne Arbejdsløshedsprocenten for Danmark med Arbejdsløshedsprocenten for noget af de andre Lande, fordi det Grundlag, hvorpaa det er opgjort, er forskelligt. Det eneste, man skal sammenligne, er for hvert enkelt Land Procenten for 1932 og Procenten for 1933 for at se, hvorledes Forholdene ændres i det paagældende Land, om det er i opadgaaende eller nedadgaaende Retning.

I Danmark ved vi altsaa, at det var i Bedring. 31,7 pCt. i 1932, 28,8 pCt. i 1933.